Dialog cu cititorii

● **Consiliul asociației sportive Cristalul Azuga** ne-a trimis o scrisoare în care ne expunea greutățile întîmpinate în reamenajarea stadionului. Principala piedică în repunerea în drepturi a acestei baze sportive o constituie lipsa unui drum de acces spre stadion. Cu aproape trei ani în urmă, I.R.E.P. Cîmpina — construind o stație de transformatori, pe care a amplasat-o exact pe șoseaua care ducea la stadion — a desființat practic această principală cale de acces. După un timp îndelungat, I.R.E.P. Cîmpina a început să amenajeze un alt drum, dar cînd mai era doar puțin pînă la terminarea lucrării (un pasaj de piatră cubică peste o linie de cale ferată secundară și asfaltarea cîtorva metri pînă la poarta stadionului, care și ea trebuia reamenajată) întreprinderea respectivă a lăsat totul baltă. Între timp, stadionul care nu a putut fi gospodărit, a intrat în paragină.

Ziarul nostru a sesizat această situație anormală forului competent și acum sîntem în măsură să anunțăm iubitorilor sportului din Azuga că I.R.E.P. s-a obligat ca în această lună să dea în folosință noul drum. Deci peste puțin timp va putea începe mult așteptata reamenajare a singurei baze sportive din oraș. Pentru reușita acestei acțiuni, însă, Sfatul popular orășenesc Azuga (proprietarul terenului) trebuie să acorde un sprijin substanțial consiliului asociației sportive Cristalul.

● **Ion Florea, din Petrila,** ne face cunoscut că — deși este abonat la „Sportul popular" — nu are posibilitatea să citească totdeauna la timp ziarul. În ultimele luni abonamentul îi **sosește cu o** întîrziere de cel puțin 24 de ore față de difuzarea la chioșcuri. Desigur, cititorul nostru din Valea Jiului are dreptate cînd ne arată că, după părerea sa, întîrzierea se datorează unor defecțiuni în munca de distribuire a ziarului de către Oficiul local P.T.T. Altfel cum se poate explica faptul că ziarul de marți, de pildă, apare la chioșcuri în ziua respectivă în jurul orei 15, iar abonatul îl primește în după-amiaza zilei următoare? Redacția noastră a intervenit la Oficiul P.T.T. Petrila și sperăm că deficiența se va remedi. în cel mai scurt timp. Dacă nu, rugăm să fim anunțați de urgență.

● **În atenția arbitrilor care vor conduce meciuri de fotbal la Baia Mare!** Anunțăm pe această cale că vestiarul arbitrilor de la stadionul orașului — vestiar care fusese transformat în bucătărie de către îngrijitorul bazei sportive — și-a primit, în fine, vechea destinație. **Nu va mai trebui deci să vă echipați printre... oalele și crătițile cu ciorbă și sarmale sau în mirosul de rîntaș!**

PROLOGUL ȘI EPILOGUL ÎNTRECERILOR SPORTIVE

Agendele competiționale publicate în presa centrală și regională reflectă, dacă nu zilnic, cel puțin în fiecare sîmbătă și duminică, o abundență de concursuri cu caracter local, raional, regional și republican la care asistă numeroși simpatizanți ai spectacolelor sportive, atît de pasionante și captivante prin desfășurarea lor. Ele generează stări emoționale, de satisfacție, de relaxare, dar și uneori de neliniște și întristare.

În afara întrecerii sportive propriu-zise, de la primul pînă la ultimul fluierat al arbitrului, competiția trebuie să îmbrace și două cerințe elementare ale eticii sportive. Este vorba de **prologul** și **epilogul** oricărei competiții care se desfășoară cu spectatori, de salutul adresat publicului.

Salutul, la începutul și sfîrșitul fiecărei întreceri sportive, este o normă obligatorie, simbolizînd omagiul și respectul ce-l aduc cei de pe teren celor din tribune. El exprimă și stima reciprocă între coechipieri, adversari, arbitru și spectatori.

Cei angajați în întrecere, oferă spectacolul, antrenorul și oficialii, „regia", iar spectatorii aplauzele ori de cîte ori sînt meritate (și la „scenă deschisă"). Ce ne apare, însă, uneori?

Mă aflam în tribuna stadionului „23 August" și asistam la meciul de deschidere al cuplajului fotbalistic Progresul — Universitatea Craiova și Dinamo Buc. — U.T.A. Pe teren apăruseră echipele de juniori ale Uzinei mecanice Timișoara și Steaua. În finalul partidei arbitrul a invitat pe tinerii fotbaliști să se așeze pe linia circulară a centrului terenului (sistem mai bun decît cel în linie deoarece astfel nimeni nu stă cu spatele la spectatori și deci nu sînt necesare două saluturi) și a strigat: „TRĂIASCĂ REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA!" Din piepturile lor s-a auzit răspunsul ce a străbătut pînă în orice colțișor al tribunei: „TRĂIASCĂ, TRĂIASCĂ, TRĂIASCĂ!" Bravo lor!

Au urmat cele două jocuri de categoria A. Dacă protocolul prologului s-a făcut de bine de rău, epilogul a fost dezordonat. Dar, nici la început, nici la sfîrșit, în ambele jocuri n-am auzit ce a strigat arbitrul și nici ce au răspuns jucătorii. Deh! Sînt seniori, n-au suflu! Același lucru l-am văzut și la etapele următoare. La categoria B, în meciul Metalurgistul București — Metalul Bacău, epilogul a lipsit, ca și la jocul Petrolul — Rapid București de la Ploiești sau finala „Cupei României" dintre echipele Steaua și Foresta Fălticeni. Să zicem că invazia pe teren a unor spectatori indisciplinați poartă vina...

La etapa finală a campionatului republican individual de box (de pe stadionul Republicii) nu toți sportivii cînd se urcau în ring adresau cuvenitul salut publicului. Au făcut acest lucru doar în finalul partidei, atunci cînd cîștigau, aplecînd reverențios capul, în cele patru direcții ale ringului. Învinșii însă i-au imitat foarte rar. Datoria este egală, atît pentru învingător cît și pentru învins!

La turneul final al campionatelor republicane de volei, numai arbitrul și jucătorii știau ce murmurau la aliniere, după care se auzea cîte un: „URA" sau... „...IASCĂ! Ba mai mult, am auzit unii căpitani de echipă spunînd la unele întîlniri: **„Pentru noi, o dată, trăiască"!**

În canotaj prin tradiție, la sfîrșitul cursei, fiecare echipaj strigă: **„Pentru echipele adverse de trei ori trăiască"!** iar după antrenament toți membrii echipajului dădeau mîna într-o formație de cerc și spuneau: „MULȚAM!" Frumos respect reciproc. Astăzi s-a cam diluat obiceiul.

Inconsecvența existenței prologului, și mai ales a epilogului, a mai apărut și la campionatele republicane de polo, handbal, rugbi, lupte și altele.

Ne-am interesat la unele federații de specialitate dacă există scris în anumite regulamente acest ceremonial. Cu regret trebuie să spunem că acest lucru n-a fost precizat decît în **„Normele generale și speciale ale jocului de polo"**, ale Federației române de natație.

În rest, totul s-a limitat la unele indicații ocazionale sau la... aduceri aminte cum că a existat acum 10—15 ani o formulă generală: **„La luptă hotărîtă și organizată pentru apărarea păcii — ÎNAINTE!"**.

Dat fiind inegalitatea tratării acestor momente, uneori subapreciate. este necesar și oportun ca federațiile de specialitate (prin colegiile centrale ale arbitrilor) să asigure o rezolvare unitară a acestei ceremonii protocolare, iar antrenorii și sportivii să le respecte întocmai pentru ca spectatorilor să nu li se ofere doar „duelul sportiv ca atare" ci și prefața și postfața lui. Este o cerință a eticii sociale.

CORNELIU RĂDUȚ

Primii campioni republicani la copii

Peste 150 de copii reprezentînd diferite centre de pe întreg cuprinsul țării s-au întîlnit — săptămîna trecută la Tg. Mureș — cu ocazia primei ediții a campionatului republican de copii. Concursul s-a desfășurat pe două categorii de vîrstă: pînă la 13 ani și pînă la 15 ani inclusiv. Evoluția băieților „mici" a demonstrat — în general — o selecție îmbunătățită. Nu același lucru se poate spune la fete, unde doar 3—4 jucătoare din fiecare categorie de vîrstă au perspective la nivelul cerințelor actuale. Depistarea și selecționarea elementelor feminine trebuie să devină o preocupare principală, a tuturor antrenorilor centrelor de copii și, în special, ale celor din Capitală, Spunem aceasta pentru că centrele din București s-au situat, din nou, în urma celor din provincie — deși acestea — în general — au mai puține posibilități. Singurii reprezentanți ai Capitalei angajați în lupta pentru titluri au fost jucătorii de la „Bere Grivița" (antrenor A. Ardeleanu) și oarecum ASA (antrenor V. Tulcea). Despre restul antrenorilor bucureșteni se pot spune prea puține cuvinte bune. Cluburile cu principalele secții de performanță au avut prezențe nesemnificative în această competiție: Progresul, Voința, Constructorul. În concluzie, se impun măsuri urgente organizatorice și tehnice pentru o îmbunătățire consistentă a activității centrelor din București. De pildă, ne gîndim la necesitatea unei noi selecții și la o împrospătare mai consistentă cu elemente noi de 8—10 ani.

Meciurile dintre primele trei formații masculine — la cat. 14-15 ani — CFR Iași, „Comerțul" Tg. Mureș și „Bere Grivița" au fost de un bun nivel tehnic și spectacular. Pot fi evidențiați sportivii Macovei, Apostu (CFR Iași, antrenor G. Simionescu), Sala, Naftali (Comerțul Tg. Mureș, antrenor A. Verzar), Gheorghe, Nicolae (Bere Grivița) ca și unii reprezentanți ai centrelor conduse de antrenorii V. Bălan (Craiova), V. Zamfir (Brașov), P. Bojincă (Izvorul Bocșa), N. Dornic (Cugir).

Mult apreciată a fost și întrecerea dintre finaliștii probei de simplu băieți (pînă la 13 ani), Naftali și Bobocică — detașați ca valoare de colegii lor de vîrstă

TENIS DE MASA

— și care pot să lupte de la egal la egal cu adversarii din categoria superioară. Într-o situație similară se află, la fete, Monica Hariga (CFR Brașov), cîștigătoarea categoriei mici și clasată pe locul IV la cat. 14—15 ani. Merită mențiuni și Nicoleta Spiridon, Livia Căruceru, Eva Bereckmeri — pentru progresele făcute — și Marilena Tomescu, Eleonora Sabău, Marieta Becheanu — pentru rezultatele înregistrate.

Deși s-a marcat un progres în concepția ofensivă a micilor sportivi (topspinul și preluarea lui prin învăluire se execută cu suficient curaj; în plus, copiii cunosc un bagaj amplu de procedee tehnice), acesta nu este totuși satisfăcător. Jocul de mijloc este folosit prea des drept un refugiu, iar atacul din rever (pregătitor și decisiv) este deficitar în comparație cu celelalte lovituri. Atît antrenorii cît și forul de specialitate trebuie să fie conștienți de faptul că la instruirea copiilor ponderea cea mai mare o are imprimarea unei maniere de joc moderne, curajoase, ofensive, cu execuții tehnice corecte. Rezultatul va fi urmărit numai în măsura în care el nu frînează dezvoltarea tehnică a copilului. Mulți dintre copii sînt dotați — și de dezvoltarea acestora va trebui să ne ocupăm cu atenție sporită — dar numărul celor cu perspective nu satisface încă aspirațiile noastre. Necesitatea asigurării unei continuități corespunzătoare în creșterea generațiilor viitoare impune — pe de o parte — modificarea limitei de vîrstă la categoria mică pînă la 12 ani și pînă la 13—14 ani la categoria mai mare — iar pe de altă parte — includerea probelor pe echipe în campionatul republican de juniori, categoria 15—18 ani.

Cu privire la desfășurarea competiției de la Tg. Mureș mai este cazul să arătăm că tinerii jucători au fost supuși unui program prea încărcat din cauza regulamentului concursului (sistem turneu pe grupe), aplicat în condițiile unui număr mare de participanți. Cred că va trebui să mai reflectăm asupra modului de disputare a viitoarelor întreceri ale copiilor. În încheiere aș vrea să spun că meciurile de la Tg. Mureș ne-au dat posibilitatea unor constatări utile cu privire la orientarea viitoare a selecției și pregătirii copiilor la tenis de masă.

prof. ELLA CONSTANTINESCU
antrenor federal

Iată campionii țării: **cat. pînă la 13 ani: echipe fete:** CFR Iași, **echipe băieți:** Dinamo Craiova, **simplu fete:** Monica Hariga, **simplu băieți:** Gheorghe Naftali; **cat. pînă la 15 ani: echipe fete:** Dinamo Craiova, **echipe băieți:** CFR Iași, **simplu fete:** Nicoleta Spiridon, **simplu băieți:** Doru Gheorghe.

DESPRE HOCHEI PE... CANICULĂ

Interviu cu Dr. ZDENEK ANDRST, președintele Federației de hochei din Cehoslovacia

Dr. Zdenek Andrst este o personalitate a hocheiului mondial. Ani de-a rîndul antrenor principal al echipei reprezentative a Cehoslovaciei, cunoscutul tehnician praghez a luat parte la nenumărate turnee internaționale, precum și la ultimele ediții ale campionatului mondial. De curînd. dr. Andrst a abandonat funcția de antrenor principal al selecționatei naționale, deoarece a fost ales președintele federației de specialitate din Cehoslovacia.

Lesne de înțeles că o întîlnire cu acest bun cunoscător al hocheiului pe gheață este dorită de mulți dintre confrații noștri. Pentru acest motiv nu am pierdut prilejul oferit de faptul că dr. Zdenek Andrst și-a petrecut un scurt concediu pe litoral, la Eforie, și i-am solicitat răspunsuri la cîteva întrebări.

— În ultima perioadă de timp s-a afirmat că hocheiul european și-a schimbat „stilul" și că, din acest motiv, se apropie din ce în ce mai mult de hocheiul canadian și american. Ce ne puteți spune în această privință?

— Este adevărat că se fac eforturi pentru a imprima jucătorilor de hochei europeni mai multă forță, mai multă vigoare — în așa fel încît folosirea corpului și, în general, jocul — să zicem — „tare" să devină caracteristic, așa cum se petrec lucrurile peste ocean. În acest sens sportivii sovietici au făcut cel mai mare progres. Echipa reprezentativă a Uniunii Sovietice se apropie foarte mult, prin stilul său de joc, de hocheiul canadian și american. În ceea ce ne privește trebuie să spun că am pornit la imprimarea acestui stil de joc încă din campionatul național, pentru ca în echipa reprezentativă jucătorii să vină adaptați fizic și, mai ales, psihic. Cred că, în viitor, toate echipele europene vor ajunge aci. Bineînțeles că acest lucru nu presupune neglijarea tehnicii și vitezei. De altfel, fără tehnică și fără viteză nici nu poți juca bine, bărbătește, cu accentul pe folosirea corpului.

— Poate ați urmărit în ultima perioadă de timp echipa României. Ce impresie v-a făcut selecționata noastră?

— Am văzut pe hocheiștii români de multe ori. Ultima dată în cadrul campionatului mondial din martie anul acesta, de la Viena. Cu acest prilej am fost martor, de pildă, al jocului România — Austria încheiat cu rezultatul de 4—4, după ce înainte de ultima repriză echipa română conducea cu 4—0. Pot spune că hocheiștii români m-au impresionat plăcut — și nu numai pe mine — prin tehnica lor, prin frumoasele lor combinații tactice, prin viteza cu care atacau. Ei ar fi meritat în mod categoric să cîștige acest joc. Și totuși, partida s-a terminat la egalitate. De ce? După părerea mea, în primul rînd, pentru că românii au dovedit că nu știu să joace în forță, cu curaj, să folosească corpul permanent în duelurile pentru puc. În afară de aceasta, cred că și-a spus cuvîntul și lipsa de experiență a meciurilor cu adversari puternici, dificili din punct de vedere psihologic. Lucrul acesta este foarte important la hochei, unde într-un minut se pot înscrie cîteva goluri.

— Care este părerea dv. în legătură cu propunerile de organizare în viitor a campionatului mondial?

— Ar fi normal ca — ținînd seama de valoarea actuală a echipelor ce iau parte cu regularitate la campionatul mondial — grupa A să fie alcătuită din 5 sau maximum 6 formații. Acestea ar trebui să-și dispute titlul mondial într-un turneu în care să se joace însă tur-retur și, dacă este posibil, pe teren neutru. În acest fel se poate alcătui și o grupă B foarte puternică, ceea ce va contribui în mod cert la ridicarea nivelului valoric al selecționatelor din această grupă. În plus, interesul publicului va crește dacă cele două grupe nu-și vor desfășura jocurile simultan sau în aceeași localitate.

— O ultimă întrebare: cine credeți că va fi viitoarea campioană mondială și olimpică, deoarece anul viitor au loc Jocurile Olimpice de iarnă?

— Consider că reprezentativa Uniunii Sovietice este cea mai bună din lume, așa că rămîne principala favorită pentru primul loc. Echipa noastră se va prezenta la Grenoble mai bine ca la Viena, pentru că tinerii introduși în lot și-au făcut, ca să zic așa, „rodajul". Cred că avem șanse la locul secund. Pentru medaliile de bronz lupta este deschisă. Canadienii nu vor mai fi așa de puternici ca la Viena, unde ar fi meritat să cîștige, ceea ce face ca șansele hocheiștilor suedezi să fie mari.

Interviu consemnat de CĂLIN ANTONESCU

Dialog cu cititorii

● **M. Mihăilescu, din București,** ar vrea să joace fotbal într-o echipă de „A", de preferință la Steaua. Scrisoarea sa denotă multă pasiune pentru acest sport. În același timp, aflăm cîteva date personale ale tov. Mihăilescu, din care reiese că acesta are calități fizice remarcabile și o serie de cunoștințe tehnice. De altfel, M. Mihăilescu ne comunică și despre activitatea sa competițională: a jucat în echipe de „raion" și „regiune".

Ce vă putem răspunde, tov. Mihăilescu? Asemenea dorințe, de a juca în echipe consacrate, mai au mii și mii de tineri, în marea lor majoritate sub vîrsta dv. (21 de ani). Dar de la acest deziderat și pînă la realizarea lui este un drum lung, în care ar trebui să vă însoțească — neapărat — pe lîngă pregătirea asiduă, și talentul. După părerea noastră, pînă în prezent ați fi avut timp să vă remarcați, să fiți solicitat de echipe din prima categorie, dacă ați fi demonstrat calitățile pe care le enumerați în scrisoarea dv. Totuși, pentru a nu vă închide... porțile norocului, vă comunicăm adresa clubului Steaua: Calea Plevnei nr. 116, raionul 16 Februarie. Specialiștii clubului vor fi în măsură să aprecieze posibilitățile și perspectivele pe care le aveți.

● **Un cititor din Drăgănești Olt, G. Kelemen,** ne invită în această localitate, pentru a constata condițiile precare ale activității atletice. „**La noi,** se arată în scrisoare, **sînt mulți tineri talentați care dacă ar avea, în primul rînd, o pistă de atletism corespunzătoare, ar putea obține rezultate promițătoare. Aceasta este, de altfel, și părerea profesorului de educație fizică V. Popescu, care activează aici la Drăgănești".**

Mulțumim pentru sesizare și promitem că ne vom ocupa de rezolvarea problemei amenajării pistei de atletism de pe terenul de sport, pentru care — după cum aflăm din rîndurile primite — au fost alocate, mai de mult, fonduri.